

MODERNÉ

BABKY

Názory žiakov z 9.B na uvedený obrázok

- Moderné babky
  - Nový svet babiiek
  - Babky na pokeci
  - Zoznamka pre babky so záväzkami
  - Skúsené babky na nete
  - Bulvár v dedine
  - Moderná doba
  - Montážna fotka
  - Babky 21.storočia
  - Pletkárky
  - Babky a vyspelá technika
  - Babky hrajú NHL
  - Moderná technika zasahuje aj do starších generácií
  - Babky mastia
  - Babky sa učia na internete
  - Moderné babičky
  - Radšej neskoro, ako nikdy!
- A čo vy? Čo vás napadne pri tomto obrázku?

- Babky 21.storočia
  - Pletkárky
  - Babky a vyspelá technika
  - Babky hrajú NHL
  - Moderná technika zasahuje aj do starších generácií
  - Babky mastia
  - Babky sa učia na internete
  - Moderné babičky
  - Radšej neskoro, ako nikdy!
- A čo vy? Čo vás napadne pri tomto obrázku?

TIP.TIP.TIP.TIP.TIP.TIP.TIP.TIP
na prázdniny

Navštívte Zakopane v susednom Polsku. Krupowki, tradičný trh, Gubalovku, pešiu zónu mestom a navštívte Tatranské múzeum.

RAPINOSEK

Časopis žiakov

Základnej školy s materskou školou v Hladovke

ROČNÍK 15 ČÍSLO 2 18. 1. 2009

práce žiakov, poučenie,
relax, zábava, súťaže

Editorial

Nie je to značkové...

Nemôžem si dovoliť značkové oblečenie. Je nás doma viac a zarába iba otec. Mama je šikovná, veľa vecí nám ušije a vyzerajú super, tak ako značkové. No kámošky mi to dajú pocítiť, aj keď nie priamo, že nenosím značkové šaty. Je to ako facka: „Aké perfiš nohavice! Takmer som si myslela, že sú značkové!“ Cítim sa ako Popoluška. Ako prekonať ten pocit menejcnosti?

Jasné, pre toto, by sme si veru nemali trhať vlasy a za toto, by sme sa hanbiť naozaj nemali. Hanbiť by sa mal niekto druhý. Sociálny tlak je naozaj silný, a je ťažké vzdorovať. Tento jav sa netýka len šiat. Pre niektorých z vás, decká, je totiž hanba, keď usilovne študujete, bojujete sa, aby vás neoznačili za biff'ošov. Ba čo viac, cítite sa ako zbitý pes, lebo kámoši si vypili a zahulili, kým vy...

Čo robiť?

Zaútočiť. Ak sa takto správajú vaši „kamaráti“, v skutočnosti nimi nie sú. Pretože by im malo záležať na niečom inom. Nesmiete ísť do ringu ako boxer a ruky mať vo vreckách. Treba sa zapojiť do debaty tých, ktorí ostatných posudzujú podľa toho, čo majú oblečené, čo robia správne, čo je in a čo je cool.

To čo je vo vás je viac ako šaty! Rozhodujte sa nie podľa väčšiny. Iba hlupáci sa cítia bezpečne v ohrade stáda.

Vy nepotrebuje barly.

Starostlivo si vyberajte kamarátov.

Váš Hrapinosek

Ktorá hodina je najdôležitejšia v tomto živote?

Táto, ktorú prežíváš.

Ktorý skutok je najdôležitejší?

Ten, ktorý práve teraz končí.

Ktorý je najdôležitejší človek v tomto živote?

Ten, s ktorým práve teraz čosi spolu prežíváš.

(Eckhart)

JAR

Na jar všetky stromy pučia. Včielky všade vôkol bzučia. Slnko páli, slnko hreje, trávica sa zeleneje.

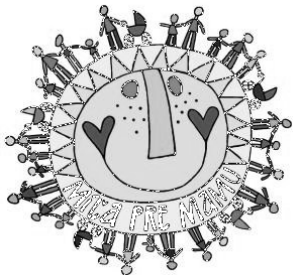
Na lúke je veľký zhon, všetky deti bežia von!

Ivanka Brnušáková 2.roč

Baranček so zlatým rožkom

Janko bol sirota, otca nepoznal a na matku sa iba trochu pamätal. Keď bol malý, pásol bohatému gazdovi husi. Keď podrástol pásol ovečky od jari do zimy. O jeho rodine nik nič nevedel. Vyrástol na švárneho šuhaja s kučeravými vlasmi. Každé zvieratko ho malo rado. Zo zvierat sa mu najviac páčil mäkučký baranček. Baranček Janka vždy utešoval, keď mu bolo smutno. „Neplač, keď budem mať na čele tretí roh, nastanú možno iné časy,“ prihovárал sa mu baranček ľudským hlasom. „Nemojkaj sa toľko s tým barančekom! Mal mu narásť zlatý roh a nenarástol,“ povedal gazda. Janko sa začal s gazdom jednať. „Gazda zaplatím ti tri grajciare, keď mi barančeka ešte chvíľu necháš.“ „Dobre, povedal gazda.“ Janko si všimol, že barančekovi rastie tretí roh. Nebol to obyčajný, ale zlatý roh. Baranček povedal Jankovi : „Keď sa dotkneš tohto rožteka, tak si môžeš niečo želať.“ Nuž, chcel by som mať nové šaty, lebo tieto sú už roztrhané.“ A želanie sa mu splnilo. „Ďakujem ti veľmi pekne.“ Baranček ešte dodal: „Chod domov, ľahni si a bude sa ti snívať o dievčine, čo hrá na zlatej píšťalke.“ „Keď sa ňa opýta, čo si želaš, povedz len, že tú píšťalku s krásnym zvukom,“ povedal kučeravý baranček. Chlapec získal od dievčiny píšťalku, na ktorej hral tak pekne, že každého svojím zvukom potešila. Odvtedy boli chlapček s barančekom šťastný až do konca života.

Agáta Bonková 5.A

Druháci si naložili okuliare pánov spisovateľov Dana Heviera a Milana Rúfusa a pozreli sa cez ne na **JAR...**

Už k nám znova prišla jar.
Vtáčiky hrajú super star.
Zlatý lúč sa k prvosienkam za-
dívá.
Vtáci spev sa lúčinami ozýva.
Andrea Šikyňová 2.roč.

Na jar svieti slniečko,
Zohreje nás máličko.
Na lúke už kvitnú kvety,
Poďme sa hrať vonku, deti.
Janko Krátky 2.roč.

Na horách už sniežik mizne,
a v dolinách vtáčik hvizdne.
Včielky hravo poletujú,
kvietačky nám opelujú.
Slnko svieti, vánok veje,
to jar prišla, svet sa smeje.
Šimon Kubica 2.roč.

Jar už prišla na naše lúky,
začínajú kvitnúť kvety v puky.
Bociany sa vracajú na komíny,
začínajú ožívať vtáčie rodiny.
Monika Jašová 2.roč.

Na jar sa prebúdzá lúka,
na okolí všetko púka.
Slnko stále hreje
a na nás sa smeje.
Lastovičky prilietajú
a veselo si spievajú.
Damián Bireš 2.roč.

Dobrodružstvo s minilínmi

Cíffn, zvoní telefón. Pribehla som.

„Haló? Kto je tam?“ pýtam sa, ale telefón je hluchý. Išla som teda do telekomunikácií zistiť, čo sa stalo. Vraj je všetko v poriadku. Teda telefón je pokazený. Odporučili mi jednu firmu na opravu, jej názov bol „Čarovné spojenie.“ Hneď som ich navštívila. Jeden vysoký, chudý pán mi na moju žiadosť opraviť telefón, podal fľaštičku s modrou tekutinou, so slovami: „Prečítaj si návod!“

Chcela som sa ho ešte opýtať, na čo je tá tekutina, ale jeho zamračený pohľad ma odradil. Doma som si potom pozorne prečítala návod (čo zvyčajne nerobím). Stálo tam, aby som ten nápoj vypila a prišla poruche na koreň. Prísť poruche na koreň? Čo to znamená? Nechcela som tým volovinám veriť, no zvedavosť bola silnejšia. Čo sa mi môže stať? Vypila som celú fľaštičku tej hnusnej tekutiny, pričom som nepomyslela na následky. Vzápätí mi ruky a nohy zdreveneli a okolo mňa svietilo modré svetlo. Ktovie či tá látka nie je rádioaktívna?

To čo sa však stalo potom, na to nikdy v živote nezabudnem. Všetky veci okolo sa začali zväčšovať, vlastne, ja som sa zmenšila asi natoľko, že mravec, ktorý išiel neďaleko mňa, vyzeral ako môj pes. Stal sa zo mňa novodobý Janko Hraško. Ani neviem ako, prepadla som sa do malého tunelu smerom nadol. Šmýkala som sa ako v tobogáne smrti a naberala čoraz väčšiu rýchlosť. Vyletela som z neho a dopadla na tvrdú podlahu. Nejaký chlapec v tmavomodrej uniforme sa ku mne priblížil. „Prosím ťa, mohol by si mi povedať, kde som?“ „Počkaj, ty si človek, nie? Ako si sa sem dostala?“ „No, ja som sa napila toho...“ „Aha ty si prišla kvôli poruche. Konečne, už sme si mysleli, že nás odstavíte.“ „Ako to, odstavím, kto si a čo tu robíš?“ „Volám sa Igor a som minilín.“ „Mimi - čo?“ „Ja a moji priatelia posielame informácie z telefónu do telefónu – sme minilíni. A ty si vošla do svojho telefónu, aby si zrušila štrajk minilínov. Splníš ich požiadavky a telefón bude znova fungovať. A teraz už poď, musíš sa s nimi zoznámiť!“ Igor ma viedol osvetlenou chodbou, na konci ktorej bola veľká sieň s mnohými poschodiami. „Úžasné!“ „Tu pracujeme,“ povedal Igor, keď ma priviedol k ostatným. Vyzerali nahnevaní, no keď videli môj ohúrený výraz, začali sa mi s radosťou predstavovať. Vystúpil z nich tučný minilín: „Vitajte v našom pracovisku Telefóne. Chceme vás požiadať, aby ste nám každý deň naliali pohár vašej skvelej malinovky do slúchadlá telefónu. Inak,“ napaprčil sa „nebudeme pracovať, a bude váš telefón bude nefunkčný.“ „Sľúbila som im to a ich tváre zažiarili. Rozlúčili sme sa a Igor mi dal malú fľaštičku so zelenou tekutinou, aby som sa mohla vrátiť domov.“

Vyšla som z telefónu von. Po užití tohto nápoja som znovunadobudla svoju pôvodnú veľkosť. Ihneď som naliala do slúchadlá malinovku. Ozvalo sa staré známe Tú, tú. Posledný raz sa ozvalo „Ďakujeme!“

Z. Greštiaková 8.A

Priatel'ia, viete, že mám rád strašidelné veci? Áno, zistili to hlavne deti z prvého stupňa, dňa 6.6.2008, keď sa rozhodli so mnou nocovať v škole.

Ej, škola je škola, pravdaže cez deň, ale v noci sa tu dejú tajomné veci. Noc má svoju moc. Všetky školské strašidlá sa chceli predviesť, nechceli ostať v hanbe. Ved' od postavenia tejto našej školy ešte nikto z detí nestrávil noc s Hrapinoskom a strašidlami.

Veru, strašili sme, hľadali sme poklad, báli sme sa a hlavne sme si čítali. Čo? Mysleli ste si, že strašidlá, svetlonosi, bludičky a bosorky sú nevzdelané a hlúpe? Tak to sa hlboko mýlite.

Ja som deťom vyberal knihy na čítanie, tak napr. Krv, kosti a vnútornosti od Nicka Arnolda, Veľká kniha strachu, Strašidelné príbehy od S. Holmesa.

Milujem knihy, pretože sa v nich veľa dozviem, zabávam sa nimi a vyplňam si dlhé chvíle, nedám šancu núde.

Tak napríklad kniha Krv, kosti a vnútornosti by sa vám iste dostala pod kožu. Prináša poznatky o šťavnatých kúskoch tvojho tela. Dozvieš sa kadiaľ prechádza tvoja potrava, čo sa stane, keď ti praskne vyrážka, aké zvery žijú v tvojich mihalniciach....

A ešte jedna hnusná hádanka

Čo je to?! Je to zelené a žlté, slizké na povrchu, má to 10 žalúdkov, vpredu 3 bodavé zuby a keď to s tebou skoncuje, zväčší sa na 15cm a je to celé NAPCHATÉ TVOJOU KRVOU?! (hnusná pijavica)

Môj najvernejší priateľ

Od útleho detstva sme mali doma psy. Jedným z nich sa stal aj jedinečný poľovnícky pes Beny. Priniesol mi ho brat k mojím siedmym narodeninám.

Malé, milé šteniatko so zlatožltou srst'ou. Bola som taká nadšená, že som odmietla ísť do školy. Každý deň som sa s ním maznala, krmila ho a utešovala. V lete, keď už mal rok, chodila som s ním do lesa na hriby. Neraz sme spolu zažili napínavé dobrodružstvá ako napríklad stretnutie s medveďom, večerná stanovačka či brodenie cez dravý prúd rieky. Práve pri jednom stanovaní ma Beny zachránil. S kamarátmi sme stanovali v našich horách. Neskoro v noci nás zobudil buchot a mrmlanie. Zobrala som baterku, chcela som sa pozrieť, čo sa deje. Beny stál vedľa mňa. Zrazu sa z tmy vynoril obrovský medveď. Hrozne zareval a mne sa zdalo, že iste nežral aspoň mesiac. Všetci kamaráti sa rozbehli kadeľahšie. Iba ja som tam zastala stáť ako skamenená. Ešteže Beny sa nezľakol a odvážne zahnal medveďa.

Cestou domov sme zablúdili. Museli sme plávať v silnom prúde rieky, pretože cesta bola zatarasená popadanými kmeňmi stromov. Konečne sa nám podarilo nadránom prísť domov. Boli sme naozaj šťastní a veľmi unavení.

O pár dní sa stalo nešťastie Benymu. Môj otec kosil trávu. Beny akurát naháňal mačku. Nešťastnou náhodou sa dostal pod kosu. Ostrie sa mu hlboko zaťalo do prednej nohy. Strašne krvácal a kňučal. Rýchlo sme mu ranu ošetrili. Dlho sa nemohol pohybovať. Liečila som ho a nosila som mu maškrtky. Takto som mu splatila aspoň čiastočne záchranu života pred medveďom.

Po niekoľkých rokoch ho dal otec ujovi, ktorý je poľovník. Ja však nezabudnem na spoločné chvíle, ktoré sme spolu prežili. Jemu som mohla povedať všetky tajomstvá...nikdy ma nesklamal. Bol to môj najvernejší priateľ. Z. Greštiaková 8.A

Oravský hrad

Celý týždeň sme sa tešili na nedeľný výlet. Konečne prišla nedeľa a my sme sa vybrali na Oravský hrad. Keď sme tam prišli najviac nás zaujali nástenné obrazy mnohých panovníkov. „Chlapci pozrite sa na to vyleštené brnenie rytierov!“ zvolal brat Patrik, ktorému sa veľmi páčili zbrojnoši a ich zbrane. Aj mne sa veľmi páčili rytieri v brnení so zbraňami. Odfotili sme sa aj pri starodávnom dele, ktoré slúžilo na obranu hradu. Toto delo je umiestnené na nádvorí a dodnes je akýmsi ochrancom hradu. „Ja sa bojím medveďa,“ rozplakal sa najmladší brat Adrián. Keď sme prechádzali okolo vypchaných divých zvierat, otec ho musel niesť na rukách. Boli tam rôzne druhy divých zvierat, ktoré ulovili pri poľovačkách. Na hrade sa mi páčilo aj zariadenie: stoly, stoličky, posteľe, ozdobné steny a povaly. „To je ale krásny výhľad,“ zvolala sestra, keď sme vyšli na strážnu vežu. „Z tejto veže vidieť široké okolie. V minulosti mohli už z diaľky zbadat' nepriateľa a pripraviť sa na obranu hradu,“ zamudroval brat Michal. Keď sme išli dolu strmými schodmi, od hladu sa nám podlamovali kolena. Už sme sa tešili na obed a na zmrzlinu, ktorú nám otec sľúbil. Výlet sa nám vydaril. Celý čas svietilo teple slniečko a my sme sa šťastne vrátili domov. Peter Harmata 5.A

Naši žiaci sa dali na cestu rýmu...

Môj oco mal dobrý tip,
Prísť z roboty, kúpiť džíp.
Džíp sa volal Toyota,
A bola s ním robota.

Bola som v obchode na špice,
Mali však iba nožnice.
Viedla som o tom rozhovor,
Majiteľovi o tom nehovor.

Cesta do praveku

Po namáhavom dni som si zdiemla. Prebudila som sa a počula som zvláštne zvuky. Pretrela som si oči a čo som zbadala! Iný svet! Nebola som vo svojej izbe, ale v tmavej jaskyni, kde ma strážili čudní ľudia. Mali na sebe kožu zo zvierat, práve si opekali nejaké mäso na ohni. Pravdepodobne boli na love. Ponúkli ma, no ja som ohrnula nosom. Po chvíľke som cítila, že mi škvírka v bruchu a zahryzla som sa smelo do mäsa. Títo pravekí ľudia, aj keď boli strašní, neboli na mňa zlí. Ba, správali sa ku mne milo. Pristúpila ku mne žena a povedala mi, že tam ostanem navždy. Chcela som utiecť, no zabránila mi v tom a vysvetlila mi, že je to pre mňa najlepšie riešenie. Vyviedla ma z jaskyne. Naskytl sa mi krásny obraz prírody. Naučila som sa udržiavať oheň, spracovať kožu z mamutov, opekať mamutie mäso. Bolo výborné. Keď som išla spať, veľmi som sa bála, že nás napadnú divé šelmy. No ráno, keď som sa zobudila, zistila som, že to bol iba sen.

Katarína Harmatová 6.A

Ten náš malý Peter,
Kúpil si raz sveter.
Zašpinil sa ako prasa.
Mama skríkla: „to je krása!“
8.ročník

Dobré srdce má naša mamička,
preto je ako hviezdička.
Máme doma pekný dom,
vysoký je ako strom.

Je život v meste zaujímavejší ako na dedine?

Na odlišný život v meste a na dedine má každý človek vlastný názor. Podľa mňa záleží hlavne na tom odkiaľ pochádzame. Je veľmi ťažké hodnotiť život v meste, ak ste z dediny a naopak. Najlepšie a najobjektívnejšie by som hodnotila, keby som okúsila oboje. Ja takúto možnosť nemám a tak sa pokúsim priblížiť môj názor. Názor obyčajného dievčaťa čo pochádza z malej dedinky na Orave. Na mestskom živote ma vábi napríklad množstvo ľudí a ich možnosti, ktoré mesto ponúka. Každý si tu dokáže presadiť svoj názor a nikto nikoho nesúdi podľa výzoru. Je tu väčšia sloboda, či už v obliekaní alebo výbere povolania. Veď, práve možnosť výberu je to, čo nás mladých na mestskom štýle života láka. Sú tu tiež lepšie platene práce, kvôli ktorým sa veľké množstvo dedinčanov rozhodlo opúšťať svoje rodiny a odchádzať do veľkých miest. Lenže v meste nie sú ľudia vždy ochotný pomôcť ako u nás. Samozrejme česť výnimkám, veď aj tu sa nájdú dobrí ľudia. Ale čo s tým znečisteným ovzduším? Samozrejme toto je veľmi ťažko riešiteľná téma. Tu pomôže len vysadenie zelených rastlín a stromov, zastavenie nadmerného množstva spodín vypúšťaných do ovzdušia. Náš čistý vzduch by som nikdy nevymenila za ten mestský. Zvýšená kriminalita a zápchy v dopravnej špičke je len zlomok toho, čo vás v meste čaká. Strážiť si peňaženku na každom kroku, to tiež nie je nič príjemné. Množstvo aut ktoré človeka svojím hlukom prebudia uprostred noci z krásneho sna. Pri tom sa vám zdá že vám všetky tie autá a kamióny prechádzajú rovno cez izbu. No, aj na to zdá zvyknúť. Stačí len trocha trpezlivosti. Lenže, keď sa ráno vyberiete do školy alebo do práce a musíte pol hodiny stáť na kraji cesty kým sa dostanete na druhú stranu cesty. A to všetko len preto, že vám nejaký bezohľadný vodič, ktorý sa veľmi ponáhľa, nedá prednosť. To aby ste stávali každý deň o hodinu skôr. To by som už veru neprežila. Aj keď život v meste môže byť zaujímavý, neviem, či by som tam dokázala žiť. Radšej zostanem v mojej tichej a krásnej dedinke aj naďalej. Ale veď predsa nezáleží na tom, kde žijete, ale na tom aký život vediete. Šťastne a naplno sa dá žiť na každom mieste na našej zemeguli.

Erika Pilarčíková 9.A

Mestské divadlo Žilina

Aj žiaci našej školy majú radi a ešte radšej sa zúčastňujú na kultúrnych akciách. Nebolo to inak ani dňa 18.3.2008, kde sa naši žiaci zúčastnili divadelného predstavenia „Maľované na skle“ alebo „Balada o našom hrdinovi“. Predstavenie sa odohralo v Mestskom divadle v Žiline, o 10:00 hod. Toto divadelné predstavenie bolo o stále živej legende „Jánošíkovi“. Všetkým sa predstavenie páčilo a ocenili hercov veľkým potleskom. Bol to predovšetkým silný umelecký zážitok.

Andrej Harmata 8.B

Ako som sa (takmer) zmenšil

Bol pondelok večer a ja ako každý večer som išiel spať vo svojej izbe. Chcelo sa mi strašne spať. Hneď čo som si ľahol, tak som zaspal. Zrazu som počul nejakého deda, ktorý mal v ruke zubnú vŕtačku a začal po mne kričať. Vraj som si neumyl zuby, no ja som mu zaklamal, že som si ich umyl. Povedal mi : „ Neklam dobre viem, že nie. Teraz ti dám tri otázky, ak mi na ne odpovieš správne nechám ťa tak, no ak nie, zabehnem po svoju motorovú pílu a trochu ťa skrátim.“ Skončil a hrôzostrašne sa zasmial. V tom momente som sa bál ako nikdy predtým. Po chvíli mi dal prvú otázku, ktorá znela : „Chcel by si sa zmenšiť?“ No ja som hneď pochopil, že ak poviem áno, čo som aj chcel, tak použije motorovú pílu hneď po prvej otázke. Odpovedal som mu nie. On sa zamračil a po chvíli sa ma spýtal druhú otázku : „Chcel by si byť ľahší?“ Vedel som, že chce použiť tú pílu, tak som mu zasa povedal nie. Dupkom sa mu postavili vlasy, po chvíli sa ukludnil a opýtal sa tretiu otázku: „Chceš sa dostať na školu?“ Ja som neváhal a odpovedal som áno, no to som nemal. Dedo sa hrozivo zasmial a povedal mi: „Ak sa chceš dostať na školu, musíš chodiť autobusom, a ty si moc vysoký, neprejdeš cez dvere. Vtom naštartoval motorovú pílu a priblížil sa ku mne. Vtedy som sa šťastne zobudil. Uvedomil som si, že ešte chvíľa a bol by som zistil, akým spôsobom by ma zmenšil. Verte alebo neverte, pred tou pílu som sa cítil maličky, ako nikdy predtým. *Lubo Harmata 9. B*

Rexo

Dostal som raz na narodeniny psíka. Už ho mám jeden rok. Volá sa Rexo a stále iba vystrája. Dnes som šiel s ním von, pobehali sme si, i na Rexovi bolo vidieť, že bol spokojný. Ale ja veľmi nie, lebo som ho musel okúpať. On si veľaváženejšie vošiel celý zafúlňaný domov. Keď som za ním dobehol, koberec už bol celý čierny.

„Ách, niéé!“ Teraz dostanem „hubovú polievku,“ domáce väzenie a ešte musím zvládnuť kúpanie psa. Rýchlo som ho osprchoval. A teraz ešte zvládnuť koberec. „Ách, jaj!“ Nalial som nejaké čistiace prostriedky proti špiny a kefoval som koberec. Rexo sa len milo prizeral. „ Milý Rexo, ale pohromu v byte si spôsobil ty. Teda pykať by si mal aj ty.“

Nasadil som mu na labky kefy, a na chvost malú kefku. Rex sa s radosťou premával po izbe a zároveň aj umýval. Keď bol koberec čistý, šiel som von s Rexom. Veď mi ešte zostala pol hodina. Som ja ale hlavička!

A už viem, čo naučím Rexa nové. Povel: „Sadni! Ľahni! Skúšal som to podobrotky, zvyšoval som hlas, ale on len na mňa smutne pozeral. A potom mi napadlo, veď ja som mu nedal jesť. A to už mne škvrkalo v bruchu. Ešteže prišla mama a zachránila nás od smrti hladom.

Lukáš Hrubec 6.A

